

5. Naruszenie prawa polegające na tym, że wprawdzie Sąd stwierdził prawidłowo w zaskarżonym wyroku, że Komisja nie zachowała terminu dwóch miesięcy przewidzianego w pkt II.22 ust. 5 warunków ogólnych FP7 (motyw 99 zaskarżonego wyroku), że wyszła „daleko poza termin dwóch miesięcy” i że naruszenie tego terminu jest „godne ubolewania” (motyw 116 zaskarżonego wyroku), jednak Sąd nie uwzględnił wniosku o stwierdzenie, że sprawozdanie końcowe z audytu 11-INFS-025 i sprawozdanie z audytu 11-BA119-016 są z mocy umowy nieważne i pozbawione skuteczności;
6. Naruszenie prawa polegające na tym, że Sąd przeinaczył w zaskarżonym wyroku ocenę przeprowadzonych dowodów, stwierdzając, że Komisja wykazała dokonanie płatności na rzecz Rose Vision w ramach projektów SISI, 4NEM i SFERA;
7. Naruszenie prawa polegające na tym, że Sąd, uznawszy w zaskarżonym wyroku, iż Komisja naruszyła obowiązek zachowania poufności ustanowiony w pkt II.22 ust. 1 warunków ogólnych FP 7, gdy przekazała osobom trzecim informacje na temat audytu 11-INFS-025 (motyw 158 zaskarżonego wyroku), nie uwzględnił bez powodu w motywach 159 i 160 zaskarżonego wyroku wniosku wnoszącej odwołanie o stwierdzenie, że Komisja naruszyła obowiązek zachowania poufności audytów 11-INFS-025 i 11-BA119-016 (motyw 215 uwag na piśmie Rose Vision w sprawie T-45/13 RENV z dnia 12 września 2016 r.);
8. Zarzut odwołania dotyczący naruszenia postanowień umownych zawartych w warunkach ogólnych FP7 oraz naruszenia zasady pewności prawa w umowach, polegającego na tym, że wobec Rose Vision zastosowano w ramach audytów 11-INFS-025 oraz 11-BA119-016 nowe wymogi zawarte w przewodniku finansowym na rok 2011, podczas gdy okresami objętymi audytem 11-INFS-025 były: okres od dnia 1 listopada 2009 r. do dnia 31 października 2010 r. (w odniesieniu do projektu FutureNEM) oraz okres od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. (w odniesieniu do projektów FIRST oraz SISI);
9. Zarzut odwołania dotyczący przeinaczenia oceny dowodów, mianowicie dokumentu z dnia 30 września 2012 r. przedstawionego przez Rose Vision, który został kompletnie pominięty w zaskarżonym wyroku;
10. Zarzut odwołania dotyczący tego, że Sąd błędnie neguje w zaskarżonym wyroku fakt, iż należne jest odszkodowanie z tytułu odpowiedzialności pozaumownej;
11. Zarzut odwołania dotyczący braku uzasadnienia w odniesieniu do twierdzeń zawartych w sekcji XII skargi w sprawie T-587/15, której motywy 112–117 zawierające wniosek o odszkodowanie z tytułu odpowiedzialności umownej w ogóle nie zostały zbadane w zaskarżonym wyroku.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Irlandia)
w dniu 7 czerwca 2018 r. – Hampshire County Council / C.E., N.E.**

(Sprawa C-375/18)

(2018/C 268/36)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca

Hampshire County Council

Child and Family Agency

Strona pozwana

C.E.

N.E.

Pytania prejudycjalne

Czy prawo Unii, a zwłaszcza przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 ⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie temu, aby sąd państwa członkowskiego wydał w drodze postanowienia w przedmiocie środków tymczasowych (przewidującego środki zabezpieczające) nakaz skierowany in personam do organu publicznego innego państwa członkowskiego uniemożliwiający takiemu organowi przeprowadzenie postępowania adopcyjnego dzieci w sądach takiego innego państwa członkowskiego, w sytuacji gdy tenże nakaz in personam zostaje wydany ze względu na konieczność ochrony praw stron w postępowaniu w sprawie wykonania orzeczenia wynikającym z rozdziału III rozporządzenia z 2003 r.?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. 2003, L 338, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 6, s. 243).

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Chorwacji

(Sprawa C-391/18)

(2018/C 268/37)

Język postępowania: chorwacki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Mataija i M. Patakia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Chorwacji

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie zgłaszając Komisji programu krajowego gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, Republika Chorwacji nie wywiązała się z obowiązków ciążących na niej na mocy art. 15 ust. 4 w związku z art. 13 ust. 1 dyrektywy Rady 011/70/Euratom z dnia 19 lipca 2011 r. ustanawiająca ramy wspólnotowe w zakresie odpowiedzialnego i bezpiecznego gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi (Dz.U. 2011, L 199, s. 48);
- obciążenie Republiki Chorwacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 13 ust. 1 dyrektywy 2011/70/Euratom stanowi, że państwa członkowskie powiadamiają Komisję o swoich programach krajowych gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi oraz o wszelkich późniejszych istotnych zmianach do nich, podczas gdy art. 15 ust. 4 tej dyrektywy przewiduje, że państwa członkowskie powiadamiają po raz pierwszy Komisję o treści swojego programu krajowego możliwie jak najszybciej, ale nie później niż dnia 23 sierpnia 2015 r.

Republika Chorwacji jeszcze w ogóle nie przyjęła programu krajowego, o którym mowa w przytoczonych przepisach. W każdym wypadku jeszcze w ogóle nie powiadomiła o nim Komisji. Z tego względu Republika Chorwacji nie wywiązała się z obowiązków, które ciążą na niej na mocy art. 15 ust. 4 w związku z art. 13 ust. 1 dyrektywy 2011/70/Euratom.
